

[Tom Behnke]

bruges til at tage lidt hånd om de svageste i kommunen. Problemet er jo, at mange kommuner hellere vil have store og prangende biblioteker og kunststillinger, offentligt indkøbte kulturværker og lignende, ligesom mange kommuner bruger alt, alt for mange penge på prestigeprojekter, blot for at hele Danmark og forhåbentlig omverdenen – siger de til sig selv – skal sige: Den kommune er sandelig dygtig, den har lige et prestigeprojekt dér. Og så glemmer man i øvrigt, at alle de svageste i den pågældende kommune lider under, at der er nogle politikere, der sidder og skal have nogle fine skjorter på og komme frem i medierne og sige: Vi i vores kommune har et prestigeprojekt – det kan være det ene eller det andet, det er sådan set underordnet.

Det, som forslaget handler om, er altså en opgave for kommunerne inden for den eksisterende lovgivning. Det er et faktum, at der er penge nok til at løse opgaven i dag, og det er også et faktum, at lovgivningen i dag er indrettet på en sådan måde, at kommunerne skal varetage de svagestes interesser. Derfor er der ingen grund til, at vi vedtager dette beslutningsforslag.

Det, der til gengæld er grund til, er, at ministeren lever op til sit ansvar og udfører den tilsynspligt, som ministeren har over for kommunerne, og det har svigtet i rigtig mange år. Lad mig citere et slogan, som Ekstra Bladet lancerede sidste år: »Velfærdsstaten er væltet, den fik for meget støtte.«

Bente Juncker (CD):

I CD synes vi, det er et udmærket forslag, SF her har fremsat. Det er rigtigt, at der mangler boliger, der mangler herbergspladser; jeg kan bare ikke lide ordet asyl, jeg synes, det er lidt gammeldags, men lad det nu være. Jeg synes, det er et udmærket initiativ, SF har taget, og vi vil meget gerne støtte dette beslutningsforslag.

Vi har også bemærket, at der er nogle problemer omkring finansieringen, der er problemer amter og kommuner imellem omkring ansvarsplaceringen, som ministeren var inde på.

Vi vil da også meget gerne vente på, at ministeren kommer med sit forslag, som jeg har forstået kommer enten i denne samling eller først i næste folketingsamling. Og det må jeg så tro på, for ministeren nikker, men jeg vil dog sige, at det jo ikke altid går sådan, for vi har ventet

to år på ændringen af udlændingeloven. Men vi ser da gerne tiden lidt an, og ellers vil vi minde ministeren om dette forslag.

Lone Dybkjær (RV):

Også Det Radikale Venstre synes, det er fint, at SF har lavet dette forslag, som jeg oplever som et ønske om at få sat skub i udviklingen, hvilket der i allerhøjeste grad også er behov for. Derfor er jeg også ret glad for ministerens bemærkninger, og jeg er enig med CD i at håbe på, at ministeren vil følge det op og komme med et lovforslag i denne samling, om ikke nødvendigvis så tidligt, at vi kan nå at førstebehandle det. Hvis vi kunne det, er det fint, hvis ikke, så har vi i hvert fald et forslag liggende, som vi så småt kan begynde at forholde os til, og det tror jeg kan være med til at fremme processen.

Jeg er også enig med den socialdemokratiske ordfører, fru Jytte Andersen, i, at det er sørgeligt, at der kan siges at være det behov, men jeg tror, der under alle omstændigheder, uanset hvor velfungerende familierne er, altid vil være behov for, at det offentlige sætter ind på nogle af de områder, som SF her er inde på.

Specielt har vi hæftet os ved det meget store behov, der er på det psykiatriske område, også fordi der ikke er tvivl om, at enten er familien splittet i forvejen, eller også bliver familien desværre ofte splittet på grund af den næsten overmenneskelige byrde, der bliver lagt på familien, hvis der ikke er en eller anden form for aflastning i form af bofællesskab, eller hvad man nu kan forestille sig. Også for at familierne kan komme til at fungere i relation til f.eks. psykiatiske patienter, er det vigtigt med den slags boliger.

Det er jo nøjagtig, hvad vi har set under udlægningen af åndssvageforsorgen, hvor vi jo har lavet en række små boligfællesskaber, og hvor vi har oplevet, at familierne kan få et helt anderledes fornuftigt forhold til de handicappede, kan vi så sige i bred forstand; det vil nok være en mere korrekt måde at gøre det på. Jeg synes, de første forsøg, vi så med det, har været utrolig lovende, fordi familien kan få en mere ordentlig relation til et menneske, der bor, ikke på en institution, men netop i et bofællesskab. Helt banale familiemæssige ting, som man gør med sine børn, hvis man er forældre, kan også komme til udfoldelse over for handicappede